

förmå ej at knäppa kärnorna. Skidren präslar på alla de qwisstar Carin med sina armar kan hinna — hvarken Gjordtitan eller Sparfwen kunna för den dagen hicka annat än kart, hwars hårdhet gör deras möda om intet — Men den täcka krasen som synes däröppe wid trädets öfwersta spets! — Gnåla Carin! ack! hwad den är frisk och hwad den lysar! hwilken rodnad! huru ståt han präslar! han liknar ju dig — hwad för et nöje om du kunde stiga ända dit — hon gör det, se där Carin som en Ekorre högst opp i toppen, hon håller krasen i sina händer och nu lyckliga beidning! skal hon mätta sitt begär . . . Himmel! . . . af förfräckelse släpper hon sina kärnbår . . . En munter och raff bondgöffe som älskar flickan, undanskymd af det yfswiga trädet, har uti sin händerkning obehindrat fått betrakta hwad Caris ben likwål är för et mästestycke.

Carin stackars oskyldiga ser honom, hon darvar och rodnar. Med samma hastighet som han framtröper långt ifrån emellan buskarna, skyndar hon sig ner på andra sidan om stammen — Gissa i hwad affigt? utan all slags Algebra utan at lärde voltigera, finner hon ganska naturligt at hon bör wara på marken förän den lyckliga älskaren hinner til foten af trädet, så wida den råta Linien är af alla den förraste — Men des nedstigande är förhastat liksom des farhåga, och, en gren går af . . . Carin faller. Gud . . . har hon skadat sig? . . . Nej — kärleken ware lofwad! och des fjortel sakne icke håller sit beröm! den hästar sig wid den sönderbrutna grenen som nu präslar af de skönaste bår. Carin hänger där — mindre blyg hade hon ej spelat denna blyga Scenen. Älskaren njuter. Den hjälpen han gifwer utplånar des djärfsket. Och alt det som en ung skönhets så motwilliga beidgenhet ger af wällust och retelser, känslor och begär, målas för honom i samma ögnablick med det ömmande och förfräckeliga som des wäda bör wäcka. Jag frågar: är intet en bonde här i Sverige lycklig som får betrakta sin Älskarinna op i et kärnbårs träd, och sedan rädda henne i sina armar?

N:o 38 utkommer den 21 Februarii.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1783.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken,

N:o 38.

Stockholm den 21 Februarii 1783.

Dröm *)

Om GUSTAF den Första och Eric den Sjortonde.

Quand le foible opprimé l'adresse en vain au Loix
Le monde en le jugeant sçait le venger du Roi.

ROUSSEAU.

När Solens ena hälft ännu på fästet blänkte
Och andra hälften sig i böljans föte sänkte
När skuggan widsträkt föll ifrån en åldrig ek
Och dagens heta qvattin för nattens svalka wet
När västan wädrets flågt til minsta blad sig sträkte
Och Näcktergalens röst från bärgen gentsjud wäkte
När ån för dagens ljus jag ingen fristad fick
En stråle rörde min syn, och straxt en blund, en blick, en
Straxt på min rosenbädd jag hwilans sötna njuter
Och fastän dödens gap i sömnens famn mig sluter
Jag leswer i en dröm som bildar för min syn
Hur som en åldrig man kom til mig ifrån skyn,
Han med en upphögd röst, som uti lusten skallar
Besaller mig gå fram och wid mitt namn mig kallar
Han ropar: „Kom min son! kom, skynda, lär och hör
„Hwad du har gifat til, men hwad ej gifas bör
„Ditt öga här skal se — Et moln of straxt omgifwer
Som sagta höjer sig, och bort med wädret drifwer.
Jag båkwar och förskräks wid så owanlig fart
I lustens wida rymd jag förs, men wet ej hwart,

Jord.

*) Skrifwen för ån Revolutionen men redan insänd i Julii förledet år och hwarom
annoncerades i N:o 64 Andra Stäcken.

Jordkretsen som en bäll inunder föttern hänger
 Och wådrrens strånga fart kring hela fästet swänger.
 Men snart en renad luft sig sprider uti skyn
 Wi se en klarnad dag, en Guldpyrdd himlabryn.
 Här nalkas wi det land där nöjda skuggor wandra
 Där miljoner lif i glädje se hwarandra,
 Där dygden blir belönt, där ewig sällhet rår
 Och lifwets sälla folk til sin belöning går.

I ögnablicket skyn på Gubbens ord försvinner
 Hwad Solar :: Himlanshus :: hwar är det jag mig finner?
 Jag ser en Elisée, som i en ewig dag
 Bebådar Himlens pragt, des storhet, des behag.
 En skara wisar sig i flera hwhita kläder
 De andas Gudars lof, gemensamt Barn och Fäder
 Och tjuste af den dyrd som lifwets glädje bår
 Tro de wid tusend år en dag blott lyckad år.
 Den gamla sade nu: „Här skal du se och lära
 „Alt de belönte bli som Himlens lagar åra
 „Det glädjens folk du ser som gyldne Kronor bår
 „Det är Regenters flock som lifwets lagrar skår.
 — Men ha GUSTAVER då bland dessa ej sitt ställe?
 De tros af jordens folk i Himlen dubbelt sälle,
 „Alt Yngling! swarar han, och med en mildhet log
 „Til frågan har du rätt, men ej til wisfan fog
 „Så höga själar wist i ewig klarhet blänka
 „Dit wäsend är för swagt at om den storhet tänka
 „Den storhet och den pragt De rättwist hunnit til ::
 „Jag Swea Konungar dig genast wisa will.
 Straxt jag den Hjetten såg som uti Solar lågar
 Han med et Wjessåt fram til det stället tågar
 Där jag och Gubben stod. Han såg mig nådigt an
 „Hör yngling! sade han, som är en Swea man
 „Jag i ditt fosterland som Kung har Crona burit
 „Och dina fäder mig en ewig trohet swurit
 „En ättling af min stam är nu det folkets Far
 „Som för des tapperhet kring werlden dyrkat war
 „Som uuder lagens helgd, med dygd, med wett och seder
 „Beredde egit wäl och Kunga Thronens heder,
 „Han styr det samma folk, Han har den samma lag
 „Och bår sin dyrefan ge åt samma Gud som jag,
 „Låt Himmel denna Prins til högsta sällhet hinna
 „Och Honom gif den makt at kunna öfwerwinna

"Den fala listmar-tropp som lågrar sig i Slott
 "Som Furstars böddel är — ack skydda denna Drott!
 "Ja Wäsend! Du som alt på jord och Himlar wänder,
 "Som sedt och ser förut hwad som har hände och händer,
 "Tag i ditt helga skygd den lämning af mitt blod
 "Som blott för Swears wäl til räddning återstod.
 "Och Yngling! du som har det Guda tilstånd wunnit
 "At förän du är död til Himlars boning hunnit
 "Säg åt min Son din Kung, at Han i lustars haf
 "På wekthetens wrak kan aldrig gå i qwas,
 "Men frän de kedjor fri som swaga själar trycka
 "At Han den Kung, som måst gör Fosterlandets lycka,
 "Jag ser Hans stora själ, Hans dygd, Hans mod, Hans wett
 "Som Himlen sällan nog at Throner har beredt
 "— Nog af, i tiders längd Han styra skal sitt Rike
 "Och lämnad åt sig sjelf regera utan life.
 "Så yngling ewit glad — Jag geef af Gubben förd
 "Som muntra wil mitt mod, men frågar mig dock rörd
 "Säu du har detta sedt, kan du min Son! Dig wäga
 "At nakas mördkrets hem? i måln och dimmor låga
 "Så kom at nu igån på Kyar föras bort
 "Kom sade Gubben, kom, din resa skal bli kort.

Straxt skyn of båda två ur lifwets boning kastar
 Och fram til fasans port jag i min kosa hastar.

I detta willors hem, det ryser i min kropp
 Mig anar något ondt af blodits röda lopp,
 Et måln . . . et listert måln mitt skrämde öga skådar
 Som dunklar fästets widd och mördkrets ankomsft bådar
 Wid blixtens snälla fart jag dödens lia såg
 Som på en hög af lif så skarp och blodig låg
 Förddömda skuggor här i smärtans armar ligga
 De såfångt i sitt qwal om någon mildring tigga
 Och deras usla hopp dem dubbel qwida gör.
 En röst, en fästlig röst från detta djup jag hör
 "Ack Främling! se mitt qwal, jag tårs af grymma lågor
 "Kan du et ögnablick förjaga mina plågor?
 "Kan ej så fösligt straff til ömfan röra dig? —
 "Dock nej, det är en lön som rättwist lämnas mig,
 "Uppå en Kunga Thron där Gudars life sutit
 "Som lastens swarta blod men aldrig årans gjutit,
 "Och som et ewigt hat til smickrans spöken bar
 "Där blef jag . . . Himel, du! . . . där blef jag folkets Far,

„Och sträpt kring denna Thron som för af dygder blänkte
 „Sig wällust, Tyranni, och lifmeriet sänkte
 „I Frillsors weka famn, i salika lustars band
 „Ledd af en nedrig skålm *) förödde jag mitt Land,
 „Sen laster utan tal fördränkt mig i sin vra
 „Förglömdde jag min plikt at Land och Rike styra
 „Jag tog med wåld, och gaf åt Håfman bondens jord
 „En brottslig gaf jag fri . . . och sielf begeck jag mord:
 Hålt opp (en annan röst) at längre kunnigt göra
 Det du har lasten tjent at menskolis förstöra
 Och at för lårtjans båd du råta knåfall gjorde
 Du kan ej gånna alt hwad du här gånna bordt.
 Af hwad du brottslig war! af hwad du illa gjorde!
 När om ditt Rikes wål dig Patriotten sporde
 Så war et wantligt swar „det mig alsintet rörde
 „Och det gör ingen ting at folk i hunger dörr,
 „Blott jag mitt hela lif i lek och wällust simmar
 „Blott Gunstlingen af guld och yppig lefnad glimmar,
 „Sastån af folkets swett han samla skal sin ståt
 „Så är det lika godt, hwem hör en bondes gråt?
 Af sådant tal förödd blef Håfman utan åra
 I underdånighet han tog den afgrunds låra
 At håldre smickra dig, än följa årans bud,
 At håldre lyda dig, än lyda Himlens Gud.
 Så sluta swaga hamn! ditt raseri förklara
 Den eld som dig förtår, kan nog et vittne wara
 At du i dina dar Tyranners forspår följt
 At under råttwist sken du mördarbitan dölst
 Och at i weklighet du wrängt ditt Rikes Lagar
 Ligg i Tartaren qwar — du säfångt dig beklagar,
 Du tog mitt hus . . . Min jord . . . så må du plåged bli
 I nöd med mina Barn tryckt af ditt Tyranni
 Jag i förtwiflans djup — Men nu jag håpen waknar
 En dröm . . . för mycket sann . . . alt hwad jag ägt jag saknar.

*) Den så bekanta Jöran Pehrson.

Dag-Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sista Skäcken,

N:o 39.

Stockholm den 24 Februarii 1783.

De wanslägtade Wien, *Fabel* *) til *Doktor Swift*.

Jag skulle igenkänna en Wån på alla ställen, i alla tider, fastän man fördomdags i hån lastat detta opförande. Jag wet at åra och tro war ansedt som et stort politiskt fel. Man fruktade at Wånskapen kunde råcka för länge och man kallade ingen annan förnuftig än den, som aldrig förlorade sit intresse ur ögnafigte — Andra tider, annan lära.

Ni har owänner, och då jag säger mig wara er wån, delar jag jämt om jämt med er deras hat. Jag wet det ej gifwes någon bedragare som icke fruktar edert tal eller edra skrifter, och som icke hatar er. — Ni är så öppenbjertig och så fri at de ej i fred få njuta alt det goda som de taga orättwist ifrån andra. Tokar hata och fördomma er, och illskan och aswunden retar emot Er och Popen för en tårepennning något uselt skridfå utan namn och utan åra, som wil passera för Auctor på den grund at han låses af sin Woltryckare som är ålagd at begripa honom, om han ock försökte at ännu skrifwa mera nedrigt, mera uselt, mera lågt och mera lömskt.

För at ån bättre uttrycka min tanke, will jag berätta er följande *Fabel*, den har ingen allusion på närwarande tid, och jag berättar er den endast som en *Moral*.

Et illslugt och politiskt *Vi*, men som ej hade den minsta förtjänst försummade det arbete som öfwades af des likar; Det ålskade blott öfwerflöd. Högdragit, fåfångt, snålt efter magt och winst, förförde det nästan alla de andra med gåsbor och smicker: små skälmar rikta de stora.

Då

*) Insändt.

Då det nådt sitt ändamål, det will säga, då det hunnit til myt-
dighet och samlar otaliga rikedommar, utbrast des ondska. Nedrigheter
blefwo endast ansedd med högaktning, och det Vi som hade seder och
förnuft war i des ögon föracktligt och onyttigt, de ärligt sinnade och
dygdiga blefwo derföre bortjagade, och företräden lemnade åt dem som
wälsförde dygden. At wara rik blef en heders tittel, fattigdommen blef
föragtad, och industrien ansedd för skam, wäldswerkan blef berömd;
Kärlek för Gäderneslandet, rättwisan, sjelfwa lagarne blefwo bragte til
tyftnad, sluteligen blef så godt som halftwa samhället anstuckit och wille
ha del i des stöder, det försummade sina gemensamma arbeten.

Låt sade det, dessa korttänkta och vulgära warelser använda hela
dagar til en nedrig Mechanisk Konstns utöfning; men wi som naturen
begäfwat med et djupt snille, wi böre föragta våra Förfäders ringhet.
Ni måste medge at våra Herrar Wattu-Bin leswa mera delicat, mera
roligt än wi: de roa sig som en rätt Adelsman anstår, de förnöta sina
dagar i feter och divertissementer, de göda sig ädelt af sina tjenares
arbetsamhet.

Et enwist ofrällse Vi som arbetade i en wrå, hörde detta språket,
och uppeldat af iswer, swarade hästigt: Jag föragtar et sådant prat,
och bär affly för en så usel högfärd. Lagarna beskydda våra naturliga
rättigheter, och at sätta sig emot narrar, är at försvara sig. Hwad!
skall öfwerflödet förleda hela samhället, utan at någon öfwerända kastar
et så farligt tillgrepp? Wibehåll edra Förfäders ära! det är på des un-
dergång edra anförare söka uphöja sig. Betänken, at slit och arbetsam-
het är grunden til vårt samhälle, at det är forntidens arbeten och win-
ning som gjordt dem mäktiga och ryktbara: waren dygdige; Opnei
ögonen, och se, at då Ni betjänen enskildta affigter, undergräfwen och
förstören Ni Statens grundwal. Knappt hade detta ädelmodiga Diet
uttalt dessa ord, förän det på stunden blef Landsförwist och utskrattat,
Et litet antal wänner, som tänkte lika, fölgde det utom Bistocken.

Wätte, aldrig sade denna Patrioten, dessa låga och nedriga insecter
(Jag gifwer dem det namn som bäst behagar dem) undertrycka sitt Gä-
dernesland. Deras hat bewisar våra dygder, och vårt nit för det all-
männa bästa: bortjagade och föragtade af detta fördärswade släktet, blif-
wa wi därigenom så mycket mera hedrade af et litet antal kloka och
förnuftiga.

Öfwer en *Negotiation* *).

Jag sprungit har i fjorton dagar
 Och ännu öfwer ödet klagar
 Ut jag alsinga pengar sådt,
 Til hjelp jag kallat mina wänner
 Och alla dem i Sta'n jag känner;
 Men det har lika uselt gådt.

Jag wärklig gådt den rätta wägen
 Först gjordt mig ganska angelägen,
 Ut känna den som pengar har
 Sen den och den som pågar löpa,
 För billigt pris jag dem såtr löpa
 För alt det lilla jag hast qwar.

Dactad det jag qer min Sedel
 Med Caution et säkert medel
 Hwarpå man myntet pågar så;
 Samt drög procent, minst tjugu syra
 Douceur til dem som det bestyra
 Wäst jag ändå ohulpen gå.

Jag får förslag på några Judar
 Som anses såsom penning Gudar.
 Et nytt försöl jag dermed want
 De dock et Judiskt sinne röija
 Ty så med waror de förndija
 Så ta de Sedlen för Contant.

Definitioner i *Asfyrien* **).

Den som tänker litet, kan intet, skruter mycket, swär på Fransyska,
 Klär sig a La Spa, kan Therele Philopophe utan til, har smala ben och
 con-

*) Insändt.

***) Insändt.

connaissance med Opera Mamsellerna i Ninive, är en råttskaffens Officer.

Den som smickrade alla, älskade ingen, sqwallrade gerna, föragade de den swaga, kröp för den mågtiga, och misblände fordna bekantskaper, är en rätt Hof-Karl.

Den som låswoar guldberg, håller hwad han kan, rigtar sig på sin medborgares bekostnad och under sven af lag uppsyller enskilda affigter är en rätt Politicus.

Den som utan at kunna något, raisonerar i alt, som legat 14 dagar under exercicen i Garnison, 2 gånger duellerat om et publice Fruntimmer, slitigt bewistat de storas levéer, och icke är öfwer 20 år gammal, är et stort Generals-ämne.

Den som är mycket dum, mycket smickrande, mycket falsk, och mycket sqwallrande, är en sffickelig Cabinetts Courir.

Annouce.

Den öfwersatta Afhandlingen om Moderna Ari-Stocratien af Des Rues med följande Epigrafe af Dorat:

Au Trone du berceau ces Monarques admis
Ont droit de vegeter dans la pompe endormis
Et char-geant de Son poids un Ministre supreme
De garder pour eux seuls L'eclat du diademe

Kan jag på intet sätt införa såsom et ämne som blifwit så främmande och så okänt i Swerje alt sedan wårt Gyldene årtal 1772, då detta tillika med det Anarchiska Regeringsättet tog sitt ewiga slut. Den anonyma Auctoren förlåter mig, at jag ej wil riska et sär, hwarwid wår nu Wälsignade Frihet (ehuru säker och stadfastad den också är) äro då altid skulle ömma.

Utgifwaren.

N:o 40 utformar den 26 Februarii.

Stockholm, Tryckt hos Anders Jac. Nordström, 1783.

Wäl signade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Skäcken,

N:o 40.

Stockholm den 26 Februarii 1783.

Utdrag utur *Helvetius*. Se N:o 88, 91 af 2nd. Skäckt.
och N:o 33 af Sidsta Skäckt.

Swem vågar tvifla at ej den Wildas tilstånd är bättre än den förtryckta Bondens? Den Wilda har ej at fruckta hwarken fängelse eller pålagor, eller Egendoms Herrens tyranni; eller Upphördsmännens trug och hot; Dageliga åsyn af Rikare och mågtigare plågar honom icke; utan Öfwerherre, utan tråldom, starkare och wigare än Bonden, så wida han är lyckligare, smakar han jämlikhetens förmaner och är i et sållt åtanjutande af Friheten, denna himmelens gåfwa, som så många Nationer säfängt önska sig.

Uti många policerade Länder har Dagstiftningen endast bestådt deruti, at för några få människors lycka låta tusentals människor tråla, swettas och arbeta. Största hopen har således blifwit hållen i förtrycket, och Mensklighetens heligaste Lagar ha emot den blifwit wäldförda.

Då den Rike wisar sig i all sin pragt, så öker han ej derigenom sin wärkeliga Sällhet. Han gör ej dermed annat än förölämpar den betryckta Förstigheten, hwilken wid jämsförandet af sina usla starkswor med hans yppighet, föreställer sig at det är lika mycken skilnad imellan hans och den Rikas sanna lycka, som det är imellan deras kläder. Wid denna förölämpande Syn, får han en liflig känsla af alla sina plågor, och blir beröswad den olyckligas enda tröst; Blömskan af sit Elände.

Den apparenta Magt och Sällhet, som Luxen för några ögnablick lämnar åt en Stat, är at likna wid de wäldsamma febrar, som låna en förundranswärd Styrka åt den sjuka den de förtära, och hwilka ej tyckas fördubbla en människas krafter, utan för at sedermera, wid yrans slut betaga honom på en gång både krafter och lif.

Swad är som sätter en Nation i ackning hos sina Grannar? Jo, det är Medborgarens kärlek för Fäderneslandet, deras dygd och tapperhet.

De land där luxen herskar, äro ej de folkrikaste. Sweitz på lika stor terrain räknar mera folk än Spanien, Frankrike, och äfwen England.

Det har endast varit hos fattiga Nationer, som de förfärliga Arméer blifwit tillkapade, hvilka förändrat werldens utsigt.

Det är luxen som drager Rikedomarne til hufvudstäderna, lem- nar Akerbruket i wanhäfd, blottar Landet på arbetare, gynnar Despotismen, förderstvar Nationens ungdom, samt tvingar Regeringen at sätta sig i widlyftiga skulder, hvilka sedermera icke kan betalas, utan at betunga folket med dryga skatter och pålagor — England och Frankrike äro fördjupade i skuld: Sweitz är ingen skyldig.

Et Folk öfwerlämnat åt Luxen är aldrig manbart och hårdigt: en del af des Medborgare är förswagat genom liderlighet och welslighet; de öfrige äro utmattade af behofwet.

Begäret efter Kron förswimmer hos et Folk i samma mån som begäret efter Penningar tillwäxer.

Såfångt invänder den nedriga Smidkraren, at de Rike Nationerna likaså mycket winna i Sällhet och Döjen, som de förlora i Dygd och Tapperhet: En Spartan war alltid mera lycklig än en Perter, och de första Romare, hwilkas hjeltmod blef belöndt med litet marwaror, äfwundades ej Crash Öwe.

En Nation som får småt för Luxen blir förr eller sednare et offer för Despotismen: Hon räcker swaga och darrande händer emot de bojor uti hvilka tyranniet smider henne. Huru skulle hon kunna undskydem? En fjerdedel af Nationen lefwer i welslighet: och welsligheten hwarken tänker eller förutser: Trefferdedelar tråla i uselhet; och det tryckande behofwet syhelsätter sig endast med sitt tilfredsställande, utan at wäga kasta sina böjon up emot Friheten.

En uplyst Furste är knapt upstigen på sin Thron, innan alla de wigtigaste syklar äro besatta med stickeliga Ambetsmän: Det är wäl ej han, som danat dem; twärtom, hazarden tyckes hafwa ledt dem fram: Men tvingad at ej sätta värde på andre än dem, hwars snillen öfwerensstämma med hans egit, måste han nödwändigt alltid ge bra goda wal — Af samma orsak synes den elaka Fursten alltid wälja illa: Han kan ej fatta förtroende utan för dem som likna honom — Nationen som ej har tillfälle at lära känna sin Regents caractere af annat, dömmar honom alltid efter hans favoriter, efter deras lynne som

som han nyttjar, samt efter den æktning han ger åt Förtjensten. Under en usel *Monarque*, sade Drottning Christina, är antingen hela Hofwet uselt, eller ock hufwver det.

En Påfwe blef nämnd. En Cardinal af hans bekanta går til den heliga Fadren och säger: „I ären nu Påfwe, detta är den sista gången som I får höra sanningen: Förledd af den dyrkan man bewisar Er, lären I snart tro Eder wara en Stor man: Men påminnen Eder alltid at I innan Er upphjelse icke war annat än en okunnig och enwis munn. Farnväl, jag går at gifwa Er min dyrkan.“ Så Courtisaner hafwa nog snille och nog oblyghet at wäga tala en sådan sanning.

En wigtig syhla skall bortgifwas. Om Regenten antingen af wänskap, eller swaghet, eller lättja eller förböner, lämnar wid detta tilfälle företrädet at en stackare framför en förtjent, så bör Regenten anse sig som Drättwis, fastän alla i hans Societet öfwerhoppa honom med beröm dertöre.

Det är icke Ministrarnes rädda råd, säger Poeten Saadi, som bör håra de olyckligas klagan inför Konungarnes öron; Nej, folkets skrik bör directe kunna tränga sig fram til Thronen.

Det gifwes mycket smicker som är långt förligare, och följaktligen långt brotfligare, för en Prins som älskar Uran, än offentliga libeller emot hans person — En god Konung kan någon gång igenom smicker, emot sin affickt föras ifrån Dygdens wäg, då der emot en hård sanning oftare kan återföras en Tyrann til sina Skyldigheter. — Det är ofta, som de förtrycktas suckar ej kan hinna til Regenten, utan igenom Sjelfswäldets mun.

Den upblåste Courtisanen, som lefwer i en werld hwarest man anter talar om annat än partier, hof-intriguer, om dem som stiga i anseende och falla i onåd, och som uti sin Societet icke ser en enda menniska som ej är mer eller mindre affecterad af dessa idéer; huru skulle han kunna föreställa sig annat, än at Hof-intriguer äro de aldrumwärdigaste ämnen för menfliga Snillet at betrakta, och som aldrumwäst bör interessera hwar och en? Männe han wäl kan tro, at uti den närmaste boda wid hans hus, man hwarcken känner honom eller alla dem hwarom han talar; at man der ej har någon anledning at gissa til existensen af de saker, som rör honom så nära; och at uti et hörn af hans wind bor en philosophe, för hwilkens ögon alla de intriguer som en äregirig sammansmider, i affickt at chamerera sig med alla Europas Ordnar, äro af samma betydhet lika löjelige och föracktelige, som en hop Skolpoickers complot at åtkomma några bitar säcker, och hwilken anser alla sådane äregirige som gamla barnungar?

Den Afwundssukas straff. *Chinesisk Anecdote*.)

I bland de stora Kejsare, hwilkas minne Chinesetna wörda, är Tai-Cum ansedd som den wisaste. Då han kommit på Thronen föresatte han sig at affkasta de misbrök, som under de förra Regeringarne insmygt sig i alla delar af Riksförvaltningen. Han lät gifwa sig listan på alla de Mandariner, hwilkas oryggeliga ärlighet hade tid efter annan ådragit dem onåd och förfölselser, och det war af denna Classen som han tog sina högsta Ambetsmän. Ehuru wärksam, ehuru driftig en Minister och må wara, kan han allena likwäl ej göra all ting; en af dem förenade sig då med fyra wisa, hwilkas kunskaper och urskillning hon kände; han hade dragit dem ifrån det lägsta stånd, kanske den enda fristad där dygden är i säkerhet, när enwäldet låter hundra tigrar regera i Despotens namn. Afwunden kunde ej utan at rysa, se desse fattiga främdragas nr deras glömska; den bewäpnade sig med alla sina ormar. Den utöste emot dem grymhet och förtal. Några blefwo anklagade för nedriga fel, och en annan utropad som odugelig. Man läste i Pe-King pasquiller. De kommo för Kejsarens öron som dåröfwer blef förbittrad. Han besfalte at Auctorerna skulle uppsökas, för at straffa dem. Han rådfrågade sin Minister huru de skulle anses. Wälgörande Monarque! swarade han, jag känner blott et enda; men det är mera faseligt för den Afwundssuka än plågor och sjelfwa döden. Det är at öfwerhopa med lycka och förmåner dem, hwilka afwunden utmärkt såsom offer. Kejsaren förstod honom. Han kallade de wisa til sig, tillät dem at sätta sig på trappsteget til Thronen, berömde dem, gaf dem hederstecken, och ansenliga skänker. Dessa wälgerningar äggade afwunden, den utöste nya illgrepp, och Kejsaren fortfor i sin nåd, så snart något förklenande ryckte fringspriddes, så snart något hädiskt försök utkom, underlät Kejsaren aldrig at lämna de tadlade nya wedermålen af sin wälwilja. Andteligen då de afundsuka sågo i stället för at skada Ministerns wänner, at deras nedriga owett, tilskyndade dem nya belöningar af Kejsaren, så tege de. Snart fructrade de at deras tystnad, illa uttydd, kunde wara gynnande för föremålet af deras hat; och kunde bringa Kejsaren at ännu mera belöna dem; De sbretogo sig derför at berömma dem de förut så mycket lastat. De undwoko då med mera forsällighet at tala illa om dem, än de förut hade gjordt at tala något til deras fördel. „Låt oss berömma, sade de; hwem wet om ej wårt beröm torde werka det som wårt förtal ej kunnat uträtta? Menniskorna äro så underliga! De afundsuka bedrogo sig ändå. Kejsaren som lätt giffade til deras förslag, besfalte at dessa lässänger skulle förwaras i Historien.

) Inlända.

N:o 42 utgifwes den 28 Februarii.

Stockholm, Tryckt hos Commisarien P. A. BÄDDJN, 1783.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Skåcken,

N:o 41.

Stockholm den 28 Februarii 1783.

Herr Redacteur.

För några Dagar sedan öfverkom jag ett Tal på Hans Konglig Höghets Kron-Prinsens Födelse-Dag, hållit i en respectabel Orden. Med en witter penna tecknas där en Sörstes skyldigheter emot sina Undersätare. Jag hade redan gjort ett utdrag af de starka och wälsignade Sanningar Auctorn med en ädel dristighet framlagt, för att be er införa det i Wälsignade Tryckfriheten, då wid närmare efterseende det föll mig in wara mindre a propos at utan auctorens wilja låta kansliet hundra personer låsa, hwad han endast förskött innom et kändt och slutat Sällskap af 10 eller 12. Jag ändrade min idé, men at ni ej skulle bli lottlös och jag ej utan occupation, så tog jag fram en Herr Moreaus Tal öfwer samma ämne, hållit för några år sedan i Frankrike, och hwilket jag ej sedt recenserat i någon af våra Skrifter, som kunnat gibras det; då det likwäl förtjenste at öfversättas. Förblifwer oc.

Herr Moreau då han talar om enwäldet adresserar sig till Dauphin den nu warande Regerande Konungen på följande sätt.

„Det är twänne saker som Naturen ej alstrat och som Meniskan aldrig kan införa i werlden, Den ena är ett oinskränckt enwäld, den andra, en fullkomlig undergiftwenhet. Hwad Tyranniet och må företaga sig, hwad smickret hållt må säga, kunna hwarken det ena eller det andra öfwerthuga en warelse, som Naturen wärkeligen gjort til dependant, at den är allrådande öfwer sina likar, och icke heller en warelse, som naturen gjordt fri, at des like är allrådande öfwer honom. Ni blir Konung, nådigste Herre; men Di är född människa. Edert första låte har behöft och skrikit om hjelp; och fast än den gyldene Riks-Cronan blifwit satt på Er wagga, hade litwål

wål de, sam omgåfwö den för at astorka Edra tårar, för at gå Er til handa, den magt öfwer Er, som altid tilhör styrkan emot swaga heten, och wålgärningar emot nödlianddet. Vännen långt ifrån denna swaga åldern, då trogna händer understödt Edra stapplande steg, då wakande ögon beskyddat Er från alla faeor, då, med et ord, alt hwad som nalkades Er, tilwänt sig rättighet til Er erkänsla. Skårskåda Er blott i den mogna åldern, och wid de åren, då menniskan, njutande alla sina fördelar, upmuntras genom känslan af sin egen styrka. I detta tilståndet, nådige Herre! är wål någon ting mera inifrån, än den fysiska magten, som född med oss, har med tiden wunnit all den möjliga styrka den kan ernå? Huru stor widd kunna edra ögon öfwerfara? Huru stora tyngder kunna edra armar uplyfta? Hwad är Ni, om Ni blott ser uppå de fördelar som Naturen tilskyndat Er? kan handa hon mera gynnat den ringaste, bland Edra undersåtare; och den menniska som nu lyder underdånigast worre Er Herre, om frågan endast wore om Kroppskrafter. Jag tar för giffwit at Ni sitter på Thronen, kan Eder röst höras til gränsten af Ert rike? Swem har lofwat Er at de millioner menniskor som betäcka dess yta, skola taga Er wilia til rättesnöde? Swem är Er ansvarig för deras lydnad? jag tilstår at de äro Er skyldiga den samma, men de äro skyldiga, och allena kan Ni ej utkräffa den, om de wågra den samma. Hwad blir en Monarques sista tilflykt? Han låter trupper tåga mot de uproriska. Han har rättighet därtill; men om de uproriska marchera emot honom, om dess Trupper ej lyda honom, om han blir öfwergifwen, hwad blir då den allrådande Monarquen? Hwad war Valentinien den andra mot slutet af sin lefnad? dessa olyckeliga suppositioner, min nådigaste Herre, hafwa endast warit wärkelige i de bedröfweliga Riken, där enwäldet utan rättesnöde, öfwen saknade alt stöd: men det är en ounfullstötelig sanning, at den ena menniskan dependerar af den andra; och at enwäldet hos en enda aldrig varit Naturens alster. Låt om oss ännu widare betrakta de sanningar, som äro så tjenliga at ifrån Konungars hjertan förjaga det högmöd som ouphörligen söker förleda dem: De förnedra ej Konungssliggheten; de Characterisera dess wälde, och höra rena dess utöfwande. Den okunniga hopen säger stundom, att Konungars magt härdr ifrån styrkan, Den bedrager sig; ty emedan den starkastes magt ej är annat än den Håstighet som kan kullstä och förkrofa, så tillhör denna skadeliga fördel endast myckenheten, Swars sjelfswäld altid är grymt. Om man uti jämsörelsen emellan Konungar och Undersåtare, endogst betraktar styrkan, så är hela fördelen på de sednares sida: den är åter Hel och hållen på Konungarnes sida, om man skårskådar myn-

digheten. Sådän är Nådige Herre! den förunderliga delning af magt som Gud sjelf utdelt, då Han, til samhällens lycka gifwit dem Konungar. En endas styrka, war oändeligt liten, jämförelse wis med myckenhetens: Han har welat att Högsta myndigheten skulle wara hos en enda. Allas styrka förenad, kunde wara grym och förskräckelig: Han har welat att den skulle wara tyglad och återhållen. Härigenom har den förddande häftigheten blifwit twungen till magtlöshet och den magten som styr, har nödwändigt blifwit wälgörande. Monarchien, nödsakad wid styrelsen att betiena sig af deras Krafter, öfwer hwilka den har att befalla, är således af alla regerings sätt den mäktigaste, då den wil utöfwa det goda, och den swagaste då den will förtrycka, ty det är emot sakernas natur, att samhället alltid skulle låta befalla sig till sin egen undergång: Ni ser det Nådige Herre, och det är till känslan af denna stora sanningen, som jag will föra Er. Monarquers magt är ej fysisk; den är aldeles stridande däremot. Den är en moralisk magt, en rättighet att befalla; men denna magten uppfyller ej sitt ändamål, om man ej hos myckenheten supponerar skyldighet och wilja at lyda. Häraf bör Eders Höghet sluta, att i all regering fordras frihet; ty, om menniskan skall styras, må hon samtycka därtill. Det är dersöre hwar enda Regents högsta skyldighet att styra efter lagarne. Ty som Han sjelf ej har någon fysisk styrka, och twungen at betiena sig af samhällets krafter, hwars Anförare Han är, så kan Han endast genom Sin egen willja och begrep wärka på sina Undersåtares wilja och begrep. Jag wet, att då lagen en gång är kunnig, så äger Han rättighet att bruka wäld för att twinga sina underhåfwande till undergifwenhet, och straffa deras förbrutelser. Men som denna styrkan ej är hans egen, utan blott är wärkande genom Hans befallning, så supponerar Hon lydnad hos den som är dess upphof och som gifwit den; således är enwäldets utöfning i sjelfwa wärket ej annat än en wiljas wärkande på andras wiljor.

m: e. a. g.

Epitafier .).

En Man öfwer sin Sustru.

Min Sustru ligger här, hon sedt sin sista Dag,
Nu får hon hwila Sig, och likaledes jag.

Of

Öfwer en Satiricus.

Här hwilar nu en Man, hwars liud
Om alt war ganska ondt, så när som Gud,
Men märk hwaraf det hände
Han Honom intet fiände.

Öfwer en förenäm Sofnarr.

Du Plato! som Dig sällan gläder!
Uti ditt Swarta Häf man aldrig nöjet fann
i dag när = = = till dina portar träder
War ängslig om du Kan?

Öfwer en Mamsell som i lifstiden haft nog
beswärligheter och öden.

Du wandrings man tillbaka's blif!
och trampa icke mer ett nog betrampat lif.

Öfwer en Spinneriska.

Du skydde med en hast,
ty lefnads träden brast.

Announce.

Hädanefter utkommer Wälsignade Tryckfriheten Tre gånger i
veckan, nemligen Mondager, Onsdagar och Fredagar Kl. 8 om mor-
gonen. Alla de som igenom bref eller ombud, anmält sig at köpa
1:sta Stöcken Wäls: Tryckf. Complet, averteras att de första 50 Numren
ej finnas mera, utom torde hända något exemplar i Åbo och Carls-
crona, men af de sista 50 är ännu tillgång i Bokladan wid Rids-
arhus-Torget för 24 skil. 2:dra Stöcken Complet för 1 R:d. 16
skil. och på den aldri sista Stöcken kan pränummereras med 1 R:d.
den dyra och dyrbara processen Complet En R:d. 16 skil. Eloisas
bref till Abelard 4 skil.

*) Inlämt.

N:o 42 utgifwes den 3 Mars.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. BRODIN 1783.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Skäcken,

N:o 42.

Stockholm den 3 Martii 1783.

Sortsättning på det som skall *refuterar* i *Sisteme Social*, se
N:o 53. 65. 69 84. 99 och 100 af 2:dra skocken,
och N:o 24. 28. af sidsta skocken.

Sid: 25

Af alla Regeringsätt är det det bästa, där ingen wägar wara orättwis eller ostraffad bryta lagarna. Det riket är sällast som styrs efter lagen.

Många Politici tro at en Monarchie (högsta mackten i ens hand) är det säkraste och bästa Regerings sätt för det riket som har widlyftiga gränstor, —men då det är omdijeligt, ja emot naturen at en enda menniska kan på sin lott ha alla dygder, alla egenheter som fördras till en så widsträckt styrelse, så

Sid: 26

förbytas i själwa wärket Monarchierna till Aristocratier: Ministern och de högsta Famillerna inträcka gemenligen Herrens wäldet öfwer Riksstyrelsen, öfwer undersätare, och ofta öfwer Regenten Sjelf. Uti konunga-Hof formerar sig någon gång ett anhang lika skadeligit för undersätare som för Regenten.

Sid: 29

De som gynna Monarchiska Regerings sättet emot det republikanska, anföra at det är waractigare och fastare än det sednare som är underkastat ständiga skakningar och uordningar —men enligt Sidnejs satts, så äro *partier* och *seismer* ej det aldra wärsta onda som kan hända i ett Rike. Om lugn och stillhet wore måtstocken til ett godt regeringsätt, så kunde själwa Despotismen någon gång wara det, så wida det ofta tillåter undersätarn bära sina bojer utan minsta buller. En Republique har snarast den art af häftige sjukdommar, för hwilka de starkaste och måst blodfulla temperament äro ut-

utfatta. Monarchier eller despotiska Stater tyckas åter vara håstade med chroniska plågor som småningom utmatta och förswaga Riks kroppen och sätta den i ett tillstånd, hwarutur den aldrig repar sig. Den stora Locke förlifnar det despotiska lugnet med Polyphems gråtta, hwarest Ulykses och hans följeslagare i diupaste stillhet fingo afwaktat sin tour at leswande opslukas — Men om det är så lätt att bibehålla lugn och frid i en stat som förwandlas till en öcken, så bewisa alla tiders historier oss, at Despoten sielf äfwenthyrar som oftast revolutioner och skakningar som kosta honom Thron och lif. Tyranniet kan blifwa beständigt men Tyrannerna regera sällan länge.

Sid: 30 Efter langsamma och ofta håstiga oenigheter i en Republique ser man gemenligen en ledsnad och fiöld för fäderneslandet följa, hwarpå Folket kastar sig i Despotismens armar för at hämta sig ifrån alla de förra oredor: och i det hopp at det nu blir lyckeligt och sält, lyder det en Tyrann som efter egit behag omsider wärkar des fullkomliga undergång. Alla Regerings sätt hafwa sina förmåner och sina ledsamheter — Monarchien = = = *)

Sid. 32 Hazard, oförnuft och wäld tagas ofta till grund wid Regeringsfättens ombytande, men aldrig estertancka, försigtighet, billighet och nit för fäderneslandet — Gemenligen wid Revolutioner ändras endast namn och etiketter, men roten til det onda blir alltid quar, så at straxt derefter blir folket tryckt liksom förut eller wårre.

Hwad stora lyckaligheter har man wäl ärfarit af Regeringsfättens ändrande? Har Folkets öde derigenom blifwit mildrat? har det blifwit mera fritt mera sält? Det fordras mycken ära, mycken dygd, mycket mod och mycket Snille at skapa ett Rike med lyckliga och fria undersåtare.

Öfwer Döden *)

O Dödd! jag wälsignar dig; Dig tilhör den lyckan at nedslå Tyranner, du ränsar jorden ifrån dessa giftiga ogräs, du motar grymheten och raserit i sina utbrätt. Jag wärdar din mækt som förmår nermylla dem som wärlden förgudar, och hwilka opbläste af smickrets offer

*) Sisten Social är på det stället så tungt och tjockt, at det ej förtjenar at relateras, och folkaattelig. u bewijs ex det stället at anföras.

*) Jafändt.

offer anse menniskjorna sina likar med sbragt. I deras fall resa wi oss,
och draga andan. Utom ditt biträde o Död! blefwe våra olyckor
ewiga. Du de brottssliga hiertons förkräkelse! förtryckas hop! den rätt-
färdigas jag menar Himmelens utskickade! utdöwa ditt tordön, nedslå
våra spöken, spara ej människloflågtets hödiglar, stynnda dig

*Reflexioner *)*

Här talas jämt om svåra tider,
Hur något hwar han alltid lider
På flera sätt en börda fädt;
De fläste sjelf sin plåga öka
De aldrig rätta målet söka,
Och njäs icke med sin lott.

En tyckes Årans högder hunnit,
Snart sagt all werdslig förmån wunnit
Och ej den minsta motgång får;
Men då i sig han går tillbaka,
Han börjar ledsnans wannagt smaka
Och ångern om des hjerta tår.

En för et skuggwärel ofta mattas,
En klagar, pengar honom fattas,
En, at han lider ofbrätt,
En usling som til sjelfwa grafwen
Får stöddja sig på tiggarskafwen,
Tar ofta werlden mera lätt.

En skådar blott sin tröga lycka,
At motgångs-ilar honom trycka.
Sin framtid En med fasa ser.
En, för sin gåld i oro wankar
Och hysar inga andra tankar
An åsyn utaf Gillskun ger.

En öfwer Cephis nycker klagar,
Han knotar uppå Odets lagar
Om han ej henne ega får,
Med möda han sin önskan winner,
*) Insändt.

men

Men innan kort sin dårskap finner
Och råknar hwarje dag för år.

En penning-lystnon ständigt qwäljer,
Han snart sig sjelf för fyrken säljer
Blott för at fylla sit begär.
Sen skatten samlad är med möda
Han knappast unnar kroppen föda,
Och Guldet all deß plåga är.

Hwar enda då sin plåga nårer
Som hemligt äggar och förtärer—
En sanning som ej inkast tål,
Om än du hela werlden winner
Du intet lugn i Sjålen finner
Har du ej hög're föremål.

J. G. S.

Ströda Tankar af De La Beaumelle

Om jag wore Kung = = = ja om ni woreu Kung, skulle ni styra ert Rike åfwen så ilka som ert Hushåld. Det är ingen ibland oss såger Montagne, som icke är sämre än den wärsta Regent, om Han wore så omgifwen af smiekrare, eller (at nyttia Original språket) il etoit ainsi continuellement Corrompu comme ils sont par cette Caille de Flatteurs jid; 127.

Ingen ting i wården kan så wäckta den rättwisas wårdenad för sin Furste, som då hans häfman säga at han är snål, och hans Golt säger twårtom.

Man kommer sällan fort utan igenom de största förtjenster eller största misgärningar, genom det djupaste snille eller djupaste okun-
noghet, genom en onaturlig högfärd eller onaturligt krypande, alltid genom ytterligheter.

Annonce.

Den instickade Asiatiska Fullmachten i öfversättning kan ej införas utan at selswa originalet bilägges eller också att den widimeras i Asiens stora Cancellie.

N:o 43 utgifwes den 5 Mars.

Dag=Bladet:
Wälsignade Tryck=Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken.

N:o 43.

Stockholm den 5 Martii 1783.

Reflexioner *).

Det låter stält med titlar pråla
Att äga lyckans ljuswa lott
Sin ära uppå taster måla,
Och njuta, men ej göra godt
Att andra öfwer axlen se,
Att andras ringhet le och skalkas
Det låter — men när döden kalkas
Får Kungen sjelf i stoftet be.

Det låter stält at wärdig heter
Och tyda Ordets helga röst,
Att alla Samfunds=plicket weta
Och wid en dödsång skänka tröst,
För andra staka wägen ut
Och säga den de böra wandra;
Det låter — men med alla andra
Du bäfwa får wid lifwets slut.

Det låter stält at dyrkad blifwa
På Arans trappa klifwa opp
Sitt namn uti Matriclar skrifwa
Och kallas tidehwarfwets hopp
Af Rang och höghet wara mått
Knapt kunna tro sig menniska wara
Det låter — men wid dödens fara
Då kännes först en menniska rätt.

Det

(*) Insändt.

Det låter stält at kunna blänka
 På denna werldens skåde-plan,
 Sig in i Riks-systomer länka
 Och glömma Gud och glömma fon
 Med swarta illgrep komma fram
 När man med folkets wälfärd skämtar
 Det låter — men dödskläckan klämtar
 Och Politiquen står med skam.

Det låter stält at dyrkad blifwa
 Af dem som borde dyrkan få
 Befalla fräckt och lagar gifwa
 Och öfwer sina likar rå,
 På största brott at sätta färg
 Med Liljan törnet sammanpara
 Det låter — men wid dödens fara
 Då kännes fräck i ben och mårq.

Det låter stält at snille äga
 All werldslig wisbet på sin lott,
 At feras kunskap öfwerwäga
 Se gränser mellan ondt och godt
 At witra tankars fria fart
 Med täcka uttryck kunna måla
 Det låter — men at döden tala
 Den konsten är, ej lärd så snart.

Det låter stält i Secler lefwa
 Och skåda flera tidehwarf
 At sig i wällust jämt investwa
 Ej så des plågor uti arf
 Den hälsan ha mid hundra år
 Med femti åra styrka skryta
 Det låter — men låt döden ryta
 Och hwarje ålder modfäld står.

Det låter stält at frad blifwa
 Som jordens Kungars Favorit,
 Sin själ med Kungars själ inlifwa
 Och

Kolo

Och på sin afgud sätta lit
 At höja sig i andras fall
 Ut allt med strömmen låra följa
 Det låter — men må döden hölja
 Hwad aldrig werlden weta skall.

Hwad bätar då at mycket låter?
 Hwad gagnar glitter, prål och stånd?
 Man barnwärf gärna barn tillåter
 Och blott af barn består vår werld.
 Hwad hjälper wäl et präktigt lif?
 Då allt i döden måste sluta —
 Det låter ej at tårar gjuta
 För et så hastigt tidsfördrif.

Dödens Sof, *Eabel* *)

Om en mörk och ödlig natt wisade Döden sig i sin fäseligaste präckt.
 En fösträckelig skara af grymma Sjukdomar utgjorde dess mörka Håf.
 Man hörde en ihälig röst ifrån Thronen framtala dessa orden „Jag
 „skall wälja mig en Minister. Hwar och en af våra Undersätare bde
 „här wisa sina rättigheter och sina pretentioner. Det är blott för
 „tjensten som kan erhålla denna Elfenbenspiran. Wid dessa orden
 räckte alla fram händern.

Swafd af en brännande törst stiger Febern fram och uttalar
 dessa ord:

„Jag återopar mig listorna för hwar wecka, de äro osäffliga
 wittnen til mit nit, de skola intyga min skyndsamhet wid alla til-
 fällen, häftigheten af mina anfall, och min enwished.

Sickten nalkas med stopplande steg, och föreställer at hon går
 från lem til lem, och i det hon störtar sig från hufwudet til föttern,
 håftar hon sig wid hwarje led och uton uppehåll förtår lifskrafterna,
 äfwen då man tror henne wara stillad.

Et förtorkat spöke steg opp, drog sig fram til Thronen, och i
 underdånighet föredrog sina rättigheter på följande sätt:

„Det är jag som förbittrar de dödeligas ljufwaste nöjen. Under
 kärlekens skynad gör jag bland dem de grusweligaste fördölsor:
 mina borttwinade ben, mit bleka ansigte tala nog til min fördel.

*) Talskred.

Tränssjukan, detta gula och utmärklade spöke, underhöll sina råttigheter med; en matt och nästan utsläckt röst, som man knappast kunde höra. Man hör ej förebrå mig min långsamhet, tillade hon; mina steg äro wiså, mina långsamma anfall uttrötta, matta, och nedslå. Pesten uphöjde sinheten af sit gift, som i en hast kan föröda et helt Rike.

Alla förebragte sina skäl; alla hoppades winna Spiran, och under denna wäntan regerade en djup tyfmad. Döden lät då höra sin faseliga röst, och utsade denna dom.

Den sanna förtjensten är alltid modest: Hwad! ingen enda Medicus aberopar sig här sina förtjenster, ingen wisar sig! de tro utan twiswel at deras inkomster betala nog deras mödor. Jag anförtroe då denna Spiran at Omåttligheten i mat och dryck, det är hon som fyller med rikedomar Doctorernas nitiska händer. Febrar, Sickt och Pest, afstån från edra ansökingar, Ni ären kända af menniskorna, hwilka hata er såsom sina fiender. Men omåttligheten är däremot deras favorit; den utgör hela deras glädje, och förjör dem under det hon smiekrar dem.

Den lösa Bandhunden och Sårten, Fabel *).

De unga narrar som tro sig äga en univiertel instekt, hafwa ej begrep om de ljuswa känslor som åtfölja modestien. De tro sig om allt. Deras snille öfwar sig i alla saker, de satiricera händelseris eller för et ben skull wälgörare, gynnare, wänner och fiender, alt som det efter deras tanka skall tjena dem til upkomst.

En bandhund som beständigt mårade och skälde trodde at des skrikande strupa alstrade de behagligaste ljud. Altid utsträckt på sin bädd i hundkojan hade han gjort sig til en bullersam och obeqwäm wagt, och fastän man aldrig retades med honom, utan snarare smekfat och gifwit honom mat, så hörde man ändå ständigt et långt försök af des röst, blott han wäbrade en gammal utmärklad bondhäst fastän den drog det tygsta last, så spände han dronen, skjälde, sprang up, högg kampen i swansen och förföljde honom gläffande. Men huru många dagar kunna wara igen? war hund förstår ej gjöra stillnad. En 11 quarters häst rast och stält, blef en gång lika rasande angripen af des försök — om den skarpskudda hästen wärdade sig slå bakut, skulle hundrackan ligga död.

*) Insändt.

N:o 44 utgifwes den 7 Martii,

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. BRODIN, 1783.